

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis discernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. Obseruationes aliquæ traduntur super regulis superiori sectione propositis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

reduplicatione alicuius naturæ, videndum est, ut hæc illi contentiar secundum naturam illam; aliàs propositio falsa esset.

Quarta regula: nullum prædicatum, quod formaliter includit personam humanam, aut excludit diuinam, debet attribui Christo, e. g. dici non debet, quod Christus est purus homo, quod est aliud à Deo; quia hæc & similes propositiones significant vel Christi personam non esse diuinam, vel duas esse in illo personas; quod à veritate prorsus alienum est.

SECTIO III.

Observationes aliqua traduntur super regulis superiori sectione propositis.

Quamuis regula superius tradita verissima ac certissima sint, nihilominus, ut in modis loquendi de mysterio Incarnationis nihil excidat, quod vel minimum ab illius veritate discordet, aliqua hic adhuc obtexuanda supersunt.

Primum est, cauendos esse certos loquendi modos quibus, quamuis ad rigorem secundum supra dictas regulas vti licitum sit, quia tamen ab aliquibus hæreticis vsurpatisunt ad aliquos errores contra huius mysterij veritatem inuehendos, vel quia ipsis erroribus fauere aliquo pacto videntur, ideo ab illis abstinere tutius est. vnde S. Thom art. 8. rectè dicit, quod *nequidem nomina debemus habere cum hæreticis communia*, hanc ob causam quamuis hæc propositiones (Christus est creatura, vel Christus incepit esse) in aliquo sensu veræ sint, & ita vsurpata reperiantur à quibusdam sanctis Patribus; quia tamen Ariani illis vsi sunt, ut ipsius Filij Dei diuinitatem impugnant, tutius est vel absolute ab illis abstinere, ut monet ibidem S. Doctor, vel non nisi cum reduplicatione ipsius naturæ humanæ ijs vti.

Ob eandem rationem hæc alia propositio (Christus est

est Dei seruus) communiter vsurpari non debet, quia scilicet tum Ariani, tum etiam Nestoriani hoc loquendi modo utebantur; illi, vt Christum Deum esse negarent; isti, vt personam in eo humanam assererent: vnde in Conc. Ephes. in epist. ad Nestorium hic loquendi modus reiectus est, sicut & in epist. Adriani I. ad Episcopos Gallicia & Hispania, & in Conc. Francoford. aduersus Elipandum Archiepiscopum Toletanum, qui hanc formulam loquendi abutebatur.

Eadem ratione, Christus Filius Dei adoptiuus dici non debet, vt obseruat S. Thom. q. 23. art. 4. si quidem nomine Filij adoptiuus connotatur, seu significatur ille, qui est extraneus, ac proinde, qui non est Filius Dei naturalis: Vnde S. Hilar. lib. 3. de Trinit. *Hic est verus & proprius Filius origine, non adoptione; veritate, non nuncupatione.*

Secundum est, quoties de hoc mysterio ad populum verba facienda sunt, abstinendum esse ab ijs omnibus loquendi modis, qui, licet sint veri, possent tamen aliquo pacto esse parum aurium offensusi; omnia enim, quae dicuntur, ad edificationem audientium dici debere monet Apost. 1. Cor. 14. Vnde, quoties de Christo Domino loquendum est, videndum, ne aliquid excidat, quod vel reuerentiae ipsi debita, vel huius mysterij veritati quocunque modo repugnare videatur, e. g. quamuis propositiones illae, quibus diceretur Christus minus sapiens, aut minus potens quam pater, aut Angelis inferior, verae sint, si de illo praecise secundum naturam humanam intelligantur, cum & ipse Christus eo sensu de se dixerit, Patrem maiorem se esse, & Apost. Heb. 2. eundem dicat modico quam Angeli minoratum: quia tamen haec & similes propositiones in animis audientium aliquam posunt ingenerare cogitationem huius mysterij veritati aut reuerentiae Christo debita parum consentaneam, id eo ab illis abstinendum est.

Tertium est, ab omnibus quoque loquendi modis minus aptis, de quibus aliqua inter ipsos Theologos controuersia est, tutius esse omnino abstinere, quam ad ostentationem

rationem ingenij, vel doctrinæ ipsi uti, aut eos (præsertim coram laicis) propugnare velle; talis est ista propositio (Christus est homo diuinus) quæ quamuis aliquo sensu possit sustineri, cum etiam Verbum ipsum dicatur Verbum diuinum, nihilominus cum aliquam difficultatem hæc denominatio patiat, videaturque significare hominem illum, de quo prædicatur, non esse Deum, sed accidentalem tantum habere cum Deo coniunctionem, idcirco melius est ab illa abstinere; vnde & S. Damasc. lib. 3. de fide cap. 12. ob eandem rationem negat, Christum dici debere hominem Deiferum. Talis est etiam hæc alia propositio (homo factus est Deus) quæ licet aliquo sensu possit esse vera, nimirum si per illam intelligatur, factum esse ut homo sit Deus; in sensu tamen proprio & genuino falsa est, ut docet S. Thom. art. 7. significatio enim prius hominem extitisse, postea factum esse Deum; quod est prorsus à veritate alienum.

Quartum denique & vltimum hic obseruandum est. SS. Patres non semper secundum rigorem logicum, sed interdum oratorio more de hoc mysterio locutos fuisse, proindeque à regulis præc. sect. traditis aliquando recessisse, & nomina abstracta pro concretis, & concreta pro abstractis quandoque usurpasse; vnde apud illos propositiones quædam reperiuntur, quæ non tam secundum propriam verborum significationem accipiendæ sunt, quam secundum sensum ab illis intencum, qui semper verus & orthodoxus fuit; quare cum e. g. legitur apud quosdam, carnem Christi fuisse Deificatam, sensus est, quod, eum homo carne constans verè sit Deus, eius caro etiam verè est caro Dei, & eo sensu dici potest caro Deificata. Cum item dicunt Filium Dei assumpsisse hominem, sensus illorum est, Filium Dei humanam naturam, non verò humanam personam assumpsisse; & sic dicendum est de quibusdam alijs propositionibus, quæ passim apud illos occurrere possunt.

CA.